

ΔΙΝΟΡΑ

Ὁ Ραῦμόνδος, ἐκπλαγείς ὀλίγον ἐκ τῆς ὑποδοχῆς κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν, τάχιστα συνήλθε.

— Ὁ Ρενέ σᾶς τὸ εἶπεν ;

— Ὡ! ὁ πρίγγιψ μοῦ εἶπε τὰ πάντα, εἰς ἐμέ! Αὐτὸ τὸν διασκεδάζει, καὶ δὲν τὸν ἐνοχλεῖ διόλου!

— Ἐ! καλὰ! ἐξηκολούθησεν ἀποφασιστικώτατα ὁ Ραῦμόνδος. Ξεύρετε τότε, πριγγιπέσα, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ φρόνημά μου ἐπ' αὐτοῦ!

Διὰ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου τῆς μορφίνης, ἡ πριγγιπέσα ἐδοκίμαζε κἂν τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ, νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν. Δὲν τῇ ἀπήρесьκε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ραῦμόνδον, νὰ μάθῃ ὑπ' αὐτοῦ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ρενέ.

Καὶ ἦτο διὰ τὸν Φερδὺ ὥραία εὐκαιρία νὰ συνηγόρησῃ πλησίον τῆς μητρὸς, ὑπὲρ τῆς Δινόρας.

Τὸ ἐπραξε μετ' ἐντελοῦς πεποιθήσεως καὶ ἀνδρικῆς θερμότητος ψυχῆς, ἰσχυριζόμενος πρὸ τῆς θείας τοῦ τὴν ἀπόλυτον τιμιότητα τῆς νεάνιδος, δελεασθείσης μάλιστα, ἐκπεσούσης, βεβαίων ὅτι, ἀπαξ δοθέντος τοῦ λόγου ἐνὸς Σαντεναί, τὸ καθήκον τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί ἦτο νὰ τὸν τιμήσῃ.

— Ὡστε λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ πριγγιπέσα, πρέπει, ἀγαπητὲ, νὰ νυμφευθῇ ὁ Ρενέ;

Καὶ ἐγέλα, ἀφίνουσα νὰ πίπτῃ, καὶ πάλιν νὰ πίπτῃ ἀπαλῶς ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ σοφᾶ, καὶ ὁ νέος μαρκήσιος τῇ ἐφαίνετο «πολὺ παράξενος, πολὺ παράξενος.»

— Ὑποθέσατε, εἶπεν ὁ Ραῦμόνδος, ὅτι ὁ Ρενέ ἀπεπλάνησε κόρην, γνωρίζουσαν τὸν κόσμον, ὅτι τῆς ὠρκίσθη, καὶ ὅτι ἐκείνη ἀξιοῖ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δοθέντος λόγου.

— Ὡ! εἶπεν ἡ μαρκησία, διὰ φωνῆς ἡρέμου πάντοτε, ἡμιφαλμῶδους, μασσημένης, δὲν θὰ ἦτο τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

— Διατί;

— Τὸ ἐρωτᾶτε! ἐν τοσούτῳ εἶνε ἀπλούστατον. Διότι ἡ κόρη αὐτὴ θὰ ἦτον, ὑποθέτω, ὁμοία τοῦ ἐξαδέλφου σας, ἐπομένως...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν, εἰμὴ διὰ χειρονομίας, ἄλλως τε ὁ Ραῦμόνδος, νευρικός ὀλίγον, διέκοψε ζωηρῶς τὴν θείαν του, διὰ τοῦ συντόμου ἐκείνου ὅρους, δι' οὗ ὁμίλησε πρὶν:

— Ἐνόμιζα ὅτι ὁ λόγος εἶχεν ἀξίαν, ἔνεκα ἐκείνου, ὅστις τὸν ἐδίδε, καὶ ὅχι ἔνεκα ἐκείνου πρὸς ὃν δίδεται.

— Ὡστε, ἀγαπητὲ, εὐρίσκετε τὸν Ρενέ ὑποχρεωμένον λόγῳ τιμῆς πρὸς τὴν δεσποινίδα Φερῶ;

— Εὐτυχῶς.

Ἡ πριγγιπέσα ὕψωσεν ἐπὶ τῆς λευκῆς κεφαλῆς τῆς ἀμφοτέρως τὰς ἀδυνάτους χεῖρας τῆς καὶ μετὰ βαθέως οἴκτου παρετήρει τὸν μαρκήσιον, — ἐπανευρίσκουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν εἶδος ἀστεϊότητος, τὸ ὅποιον τῆς ἦτον οἰκτεῖον, — ὡσάν τὸ πρωτάκουστον τῶν φρονημάτων τοῦ Ραῦμόνδου διέλυσεν ἐξαίρνης τὴν μέθην τῆς μορφίνης:

— Ἀ! φίλτατέ μου Φερδὺ, ἐὰν ἔχῃς τοιαῦτα φρονήματα εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν, θὰ φθάσῃς ἴσως πολὺ ψηλὰ... πολὺ ψηλὰ... ἐπάνω εἰς τὰ φτερὰ τῶν χιμαιῶν σου, ἀλλὰ δὲν θὰ πᾶς πολὺ μακρυὰ, σοῦ τὸ προλέγω!

Ὁ Ραῦμόνδος ὕψωσε τοὺς ὤμους ἐλαφρῶς ὡς διὰ νὰ εἴπῃ:

«πρόκειται λοιπὸν περὶ ἐμοῦ!» καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Δινόραν, προσεπάθησε νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ἡ πριγγιπέσα, ὅτι ἡ δεσποινὶς Φερῶ δὲν ἦτο οὔτε τυχοδιώκτρια, οὔτε ὀκλήμην συνήθης νεάνις, ἀλλ' ἐκλεκτὸν πλάσμα, ἀξιοπαρατήρητον, εὖ ἡγμένον, ἀφοσιωμένον εἰς τὸν πατέρα του, ἀξίον σεβασμοῦ.

— Καὶ ἂν ἠθέλατε νὰ τὴν ἰδῇτε, φίλτατῃ θείᾳ!

— Νὰ τὴν ἰδῶ ἐκείνην! πρὸς τί; Εἰς τί μ' ἐνδιαφέρει, σὲ σπαρκαλῶ, ἡ δεσποινὶς Φερῶ;

Εἶχεν ἡμιεγερθῇ ἐπὶ τοῦ ἀτλαζωτοῦ σοφᾶ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς, τὸ λεπτοκαμωμένον πρόσωπόν τῆς ἐνεψυχώθῃ αἰφνηδίως, ἔλαμψε τὸ βλέμμα τῆς ὡς νὰ τὸ ἐπύρωσεν ἐσωτερικὴ τις φλόξ, ἐκ τῶν ἡρέμων, ὑπεροπτικῶν καὶ τρόπον τινα νωθρῶν κινήματων τῆς ὑπονοητικῆς καταστάσεως τῆς μετέστη εἰς ἀνησυχίαν ἄλλον καὶ σπασμωδικὴν ἀνησυχίαν.

— Ἀγαπητό μου παιδί, εἶπεν, ὅτε μὲν ὀμιλοῦσα εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἄλλοτε δὲ εἰς πληθυντικόν, πρέπει ἐν τοσούτῳ νὰ στοχασθῇτε καλὰ, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὑπάρχουν πολλοὶ κόσμοι ποὺ διαφέρουν πολὺ μεταξύ των: κατ' ἀρχὰς ὁ κόσμος, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκετε, καὶ ὅστις εἶνε τὸσφ περισσότερον ἀόριστος, ὅσφ περισσότερας κατακτήσεις κάμνει ἡ... ἡ δημοκρατία τῶν κυρίων αὐτῶν... ἐπειτα σωροὶ κόσμων χωριστῶν, διηρημένων, ἀλλοκότων, ποὺ δὲν τοὺς ξέρω, καὶ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρουν, καὶ περὶ τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν γνώμην μου, πολὺ ὁμιλία γίνεται εἰς τὰς ἐφημερίδας σας... Εἰσθε τοῦ κόσμου, φίλτατε, ἐχετε ὑποχρεώσεις εἰς τὸν κόσμον... Ἡ κοινωρία εἶνε τελευταῖον προπύργιον τῶν παραδόσεων, τὸ ὅποιον βαστᾷ καὶ ἀντέχει ἐναντίον ὅλων τῶν ἐφ' ὧν... Δὲν πρέπει λοιπὸν τὸρᾶ νὰ ἀφίνωμεν νὰ μ'παίνῃ κανεὶς, κανεὶς, ἀκούεις; Σήμερον θὰ ἦνε μία μικρὴ νοικοκυροπούλα, καθὼς ἡ δεσποινὶς, πῶς τὴ λές;... ἡ δεσποινὶς Φερῶ... πολὺ χαριτωμένη, τὸ πιστεύω, ὑποφερτὴ, ἂν θέλῃς... Αὐρίον θὰ ἦνε μία κοπέλλα, ἀπλούστατα, αὐτὴ τὴ φορὰ μία μοδίστρα, ξεύρω κι' ἐγώ;... Καὶ ἐπειτα, Ραῦμόνδε, μοῦ ὁμιλεῖς περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς τῆς Δινόρας, περὶ τῆς τιμιότητος περὶ τῶν προτερημάτων τῆς... Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἐντελής, ὅπως τὴν φαντάζεσαι, φίλτατε; Ἐὰν ἦτο τὸσφ τελεία, θὰ ἤξευρε καλλίτερον νὰ προφυλαχθῇ, καὶ δὲν θὰ ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ υἱοῦ μου!

— Ἐξέπεσε, διότι τὴν ἐπλάνησεν ὁ Ρενέ... τῆς ὠρκίσθη...

— Πῶς; ὅτι θὰ τὴν ἐνυφεύετο;

— Ναί.

— Τότε, εἶνε μία ἀγορά! Αὐτὰ τὰ εἶδη τῶν συμβιβασμῶν σχεδὸν δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Μία γυναῖκα παραδίδεται, τὸ ἐννοῶ. Ὅταν πωλεῖται, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα.

— Ἡ δεσποινὶς Φερῶ ἐπωλήθη;

— Δι' ἓνα τίτλον, μάλιστα. Ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ γίνῃ πριγγιπέσα!... Πριγγιπέσα Δὲ Σαντεναί! Διάβολε! Πῶς προχωρεῖ ἡ δεσποινὶς Φερῶ!...

— Ἀγαπᾷ τὴν Ρενέ, τὸν ἀγαπᾷ πραγματικῶς.

— Αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήττει! Εἶνε πολὺ νόστιμος νέος ὁ ἐξαδέλφος σας, διὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν! Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαποῦσε ὀλιγώτερον, ἂν δὲν ἦτο πρίγγιψ. Ἀ! μὰ, Φερδὺ, ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ἔπετες; Συμβούλευσε λοιπὸν λιγάκι τὸν πατέρα σου! Ὁ πατέρας σου γνωρίζει τὴν ζωὴν, καὶ σὺ δὲν γνωρίζεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ πλοῦν σου...